

en strengere Skatteskala end Børnene. Naar Forældre skulle arve deres Børn, vil det være strengt for dem at blive satte i en haardere Skatteskala end Børn, der skulle arve deres Forældre. Naar en Mand mister sin Hustru og vil gifte sig igen, maa han skifte med sine Børn af første Ægteskab. Han har maaske ikke Penge til at udrede deres Mødrenearv, og den bliver saa staaende hos ham paa en tinglæst Skifteekstrakt. Der er maaske kun eet Barn, som har faaet sig tilskrevet hele Mødrenearven, altsaa paa den Tid en væsentlig Del af det samlede Fællesbo. Nu afgaar dette Barn ved Døden. Saa skal Faderen af disse Penge, som han aldrig har set, og som kun staa paa en tinglæst Skifteekstrakt, fordi han ikke havde Midler til at udrede dem, betale en Arveafgift, som ikke bliver efter den lempeligste Afgiftsberegning, men i Klasse Nr. 2, altsaa skærpet og efter en langt højere Skala. Jeg finder, at det er en ret ubillig Bestemmelse. Jeg har i sin Tid i Udvalget stillet et Ændringsforslag, hvorefter Forældre gik med ind i den første og billigste Skatteskala, men det lykkedes mig ikke at faa almindelig Tilslutning dertil. Jeg har dog villet drage dette Forhold frem her i Salen; thi Betragtningen er rigtig, det vil enhver for sig indrømme, naar han tager sine egne Familieforhold i Betragtning og anlægger sin Maalestok derudfra. Det er ikke den daarligste Maalestok, man kan anlægge. Vi staa her som Lovgivere og lave Love for Familierne ude i Landet, men de ere stillede akkurat ligesom vi selv, og vi kunne godt fra vort eget Familieliv drage de Erfaringer, som vi lægge til Grund for de Love, vi skrive, naar det er Love, der gribe ind i Familielivet og i Familiens formueretlige Stilling. Derfor vil jeg lægge et godt Ord ind for Forældrene og sige, at de i Forholdet til deres Børn rettelig høre hjemme under den billigste Skala i samme Grad som Børnene i Forholdet til deres Forældre.

Det er blevet nævnt, og jeg vil atter fremhæve, at denne Lov er noget haard ved Beskatning paa Livrenter og periodiske Ydelser. Vi ramme ikke derved Kapitalister, men i Virkeligheden Smaafolk. Vi sidde Gang paa Gang her i Salen, foruden i Kommissioner og Udvalg, og søge at fremme Forsikringsvirksomheden. Vi tale om, hvorledes Forsikringen er Smaamandens Sparekasse, hvorved han kan sikre sin Alderdom og sikre sin Enke og sine Børn en Eksistens, naar hans Ar-

bejdskraft er falden bort. En Kapitalist anbringer saa sikkert ikke sine Penge i en Forsikringsanstalt, det ser man næsten aldrig Eksempler paa, de, som anbringe deres Penge i Forsikringsanstalter, ere Folk, der sidde med smaa Indtægter, hvoraf de kunne undvære en ringe Del, og for denne ringe Del købe de sig en Adgang til at kunne gaa for saa vidt rolige i deres Grav, som de vide, at der er saa og saa mange fattige Skillinger til Enken og Børnene; naar Forsørgeren er falden bort. Jeg finder, at det er ganske rigtigt, at vi opmuntre denne Virksomhed, for det er en god Virksomhed at sikre sin Families Eksistens ved Forsikring, men vi skulle saa ikke med den anden Haand beskære den saa stærkt, som vi gøre i denne Lov, thi det er vistnok for haardt, vi gaa frem her.

Siden jeg taler om Forsikring, vil jeg bede ærede Medlemmer slaa op i Lovens § 5. Det er forbavsende Konsekvenser, vi kunne komme til ved at studere denne Lovbestemmelse. For det første vedkender den sig i sin Overskrift, at den intet har med Arveafgift at gøre, men at det er noget uvedkommende, der sættes ind i en Arveafgiftslov for at skaffe Penge til Statskassen. Overskriften til § 5 lyder nemlig saaledes: „Samme Afgift som af Arv svares endvidere ved en Persons Død“, og saa komme under a., b., c. og d. disse forskellige Ting. Punkt a. skulde særlig tage Sigte paa, hvad der indvindes ved Forsikring, men det er affattet saaledes, at det rammer meget andet. Samme Afgift som af Arv skal der svares af, „hvad der ved Dødsfaldet tilfalder nogen i Henshold til en med vedkommende Person, medens han levede, afsluttet Overenskomst eller mod et af ham ydet Vederlag.“ Det rummer temmelig sikkert alle Forsikringskontrakter, men det rummer meget andet end det. Det rummer det Tilfælde, at en af os gaar hen og laaner en Mand 1,000 Kr. saaledes, at han ingen Rente skal svare eller maaske en ganske lille Rente, men at Laangiveren — jeg forudsætter, at Manden ingen Arvinger har og ikke bryder sig om at efterlade noget — skal have det dobbelte Beløb udbetalt, naar Manden dør. Dette er en civilretlig aldeles lovlig Laanetransaktion, det er ikke en 30 pCts Forretning, ikke i nogen som helst Maade en Aagerforretning. Det kan være til Gavn og Hjælp for den Mand, som faar Laanet, og en Byrde for ham vil det aldrig blive, da han ikke selv vilde kunne nyde godt af de baandlagte Midler, medens